

mende lader det være de tilgrændsende Communer, der kunne tage Initiativet til Fiskeriets Fredning, medens det med Hensyn til den sidste Klasse er Lodbagerne i Fiskeriet, der kunne fremkalde en Ordning. Men derimod vil det næppe kunne billiges, at der ogsaa i andre Henseender opstilles forskellige Regler for disse Bandedes Behandling, og at navnlig Ordningen af Fiskeriet i Sundene og Fjordene skal beroe paa, om Fleertallet af de tilgrændsende Communes Bestyrelser kan forenes om Væbtagter, der opnaae Indenrigsministerens Bisalb, medens regulativmæssige Forordninger for Fiskeriet i de første Bandede kunne fremtvinges, naar et vist Antal af Lodbagerne begjære det (§ 9). Udvalget antager, at Sagen bør stilles lige for begge Arter af Bandede, saa at der overalt, hvor de Vedkommende ikke indbyrdes kunne blive enige om Regler for Fiskeriets Benyttelse, kan fordres en Ordning fra det Offentliges Side, og at derhos Udgangen til at fremkalde en saadan bør gjøres langt friere, end Tilfældet er efter Udkastet. Vi skjønne overhovedet ikke rettere, end at Sagen har en saa stor almindelig Interesse, at endogsaa en enkelt Lodbager i Fiskevandet, — for Sundenes og Fjordenes Vedkommende enhver af de tilstødende Communer — bør være berettiget til at kræve det Offentliges Medlemkomst. Den Fremgangsmaade, der i saa Henseende vilde være at iagttage, tænker Udvalget sig da nærmest at kunne være den, at den Paa-gjældende henvendte sig med Andragende til Amtsrådet, som da vilde have at udnævne en

Commission paa 3 eller 5 Medlemmer, der maatte antages at besidde Kjenndskab til Fiskeriet og de stedlige Forhold — at benytte Landvæsencommissionerne til denne Art af Forretninger, der ligge ganske udenfor deres sædvanlige Virksomhed, og hvortil de ikke kunne forudsættes at have særlig Indsigt, betragter Udvalget som aldeles uhenigtsmæssigt. Forfaavidt disse Commissioner da ikke kunde tilvejebringe mindelig Overenskomst, vilde de — efter Omstændighederne med Tilkalder af sagkyndig Bistand fra Indenrigsministeriet, jfr. Udkastets § 9 — have at affatte Regulativer, der derefter vilde være at indsende til Indenrigsministeriets Stadfæstelse. Omkostningerne vilde være at bære af samtlige Lodbagere i Fiskeriet — for Fjordenes og Sundenes Vedkommende af samtlige tilstødende Communer. De saaledes stadfæstede Regulativer burde vistnok, i alt Fald i Begyndelsen, indtil der var vundet større Erfaring i disse Forhold, ikkun have Gyldighed for 5 Aar, dog saaledes, at de vedbleve at gjælde, forsaavidt der ikke fremkom Begjæring om Forandring; jfr. Udkastets § 10.

Endnu skal Udvalget tillade sig at henstille, om der ikke, navnlig forsaavidt Forslaget ikke indfræntes til blot at give Regler for Udøvelsen af Fiskeriet, men fremtræder som en Lov om Fiskeri i Almindelighed, turde være Anledning til at optage Bestemmelser om Straf for ulovligt Fiskeri, en Gjenstand, hvortil det er bekjendt nok, at der søles ikke ringe Trang i vor Retsforfatning; jfr. Motiverne til Straffeloven Side 288—89.

Brinck-Seidelin.

Brock,

P. Hansen.

Formand og Ordfører.

Mourier-Petersen.

Nielsen.

Slytte.

Wichfeld.